

**CHRIS
RYAN
MOORDCOMMANDO**

1

Hoe kom je in contact met een huurling in een wetteloos Afrikaans land? Dat staat niet in een of andere handleiding. Er is geen telefoonnummer of website voor. Je kent gewoon zo iemand of niet.

Danny Black kende zo iemand.

Zulke kennis deed je moeiteloos op in de squadronhangars in Hereford. Daar hoorde je altijd – mogelijk overdreven – verhalen over die of die Regimentsman die in een of ander gat in het buitenland actief was. Iedereen wist dat je niet je hele leven in het 22ste kon doorbrengen. Als het tijd was om afscheid te nemen van RAF Credenhill moest je een exitstrategie hebben. Voor de meesten was dat werk als lijfwacht, van jonge, mooie rijkeluijskinderen of lelijke, paranoïde zakenlieden. Voor een enkeling was het een leven in ballingschap in de donkere, gevaarlijke uithoeken van de wereld en een onzekere carrière als huurling met nu en dan een ontkenbare moordopdracht van een of andere regering, of, gemakkelijker, als doodgewone crimineel. In die beide gevallen moest je je oor aan de grond houden als een slang die trillingen probeert op te vangen: want dat is de beste manier om in leven te blijven.

Zo'n soort man had Danny nodig.

13.07 uur, Oost-Afrikaanse Tijd. Danny stapte de terminalhal van Massawa Airport in Eritrea binnen. Hij had maar een paar seconden nodig om te zien wie zijn contact was. Een eindje van de groep van zo'n veertig locals die wachtten om de mensen die met Danny's vlucht uit Heathrow waren aangekomen te begroeten

stond een man van voor in de vijftig. Hij leunde losjes tegen een betonnen pilaar waar iets wat Danny voor watervlekken hield op zaten, ook al waren ze hier binnen. Hij was zongebruind, had vierkante kaken met een stoppelbaard van een paar dagen, droeg een denimhemd van dezelfde kleur als zijn ogen en aan een koordje om zijn nek hing een Ray-Ban. Hij zag eruit alsof hij in dit land geboren en getogen was, ook al was hij een blanke. Iets in zijn houding zei Danny dat hij zich hier volkomen op zijn gemak voelde.

Danny liep snel door de hal naar hem toe en weerde met een paar goed gekozen krachttermen de drie Eritrese tieners met gele tanden af die zich voor tien Amerikaanse dollars per dag als zijn gids aanboden. Danny had een militaire uitstraling, en dat wist hij. Hoe kon het ook anders, na vijf jaar in het Regiment? Soms probeerde hij het te verbergen, maar nu was het een voordeel, omdat zijn contactpersoon hem gemakkelijk kon identificeren.

Toen hij hem tot tien meter genaderd was, zag hij dat de man in het denimhemd wat waterige ogen had. Hij zag ook rood om zijn neus en op zijn wangen. Danny begreep het. Het moest eenzaam zijn zo ver van huis, en dan kon een man wel eens troost zoeken bij de fles.

‘John Triggs?’ vroeg hij, terwijl de man naast hem kwam lopen.

‘Black?’ Een schorre, reutelende stem.

Triggs was van de oude stempel. Al tientallen jaren weg uit het Regiment, maar het zat hem nog steeds in het bloed. Als wat Danny over hem had gehoord waar was, moest je met hem uitkijken.

‘Waar is je auto?’

‘Heb je geen bagage?’ Hij had nog steeds een beetje een West Country-accent.

‘Ik dacht, ik heb mijn zwembroek hier toch niet nodig. Waar is je auto?’

‘Je hebt wel haast, jongen.’

‘Dat heb ik zeker,’ zei Danny. ‘En nu genoeg gevraagd. Breng me naar je auto.’

Het was een zwarte Land Cruiser met een laag stof erop en

modder op de spatborden. Hij stond naast een paar andere wagens op een omheind stukje verharde aarde, ongeveer honderd meter van het terminalgebouw vandaan. De lucht boven het gloeiend hete metaal trilde van de hitte. Een kwajongen van een jaar of zestien zat op de motorkap, kennelijk als bewaker. Hij had oortjes in en wiegde zijn hoofd op afrobeat die Danny van een paar meter al kon horen. Toen hij hen eindelijk zag aankomen sprong hij van de auto, haalde de dopjes uit zijn oren en keek Triggs behoedzaam aan. Triggs gaf hem een paar bankbiljetten, die hij gretig uit zijn hand griste. Toen maakte de jongen een vreemd, klikkend geluid achter in zijn keel en liep op zijn gemak weg.

‘Ik rijd,’ zei Triggs en hij liep om de auto heen naar de chauffeurskant, ‘en jij praat.’

Danny ging op de passagiersstoel zitten en trok zijn eigen zonnebril uit het bovenzakje van zijn overhemd, dat al nat was van het zweet. Triggs pakte een zakflacon uit een vak in zijn portier, nam een slok en bood hem Danny aan. Danny rook een vleug van een of andere sterkedrank die hij niet thuis kon brengen. Hij pakte de fles aan. Toen opende hij zijn portierraam, goot de inhoud op straat en gaf hem terug aan Triggs. ‘Niet in mijn tijd,’ zei hij.

Triggs keek hem onderzoekend aan, alsof hij wilde bepalen of hij wel of niet zou protesteren. Hij koos er kennelijk voor het niet te doen, want hij liet de fles in zijn zak glijden. Danny bekeek de accessoires in de wagen. Er was een Iridium-satelliettelefoon verbonden met het dashboard en toen hij hoorde hoe onnatuurlijk gedempt de geluiden buiten klonken, realiseerde hij zich dat hij achter dik, versterkt glas zat. Hij begreep meteen dat deze Land Cruiser het juiste werktuig voor bepaalde klussen was.

‘Ik zoek een vriend,’ zei hij.

‘Ha!’ riep Triggs uit terwijl hij de parkeerplaats af reed. Hij keek Danny van opzij aan. ‘Weet je wat er normaal gesproken gebeurt als iemand hier “een vriend zoekt?” Dan eindigt die vriend dood in een greppel ergens in de bush. Als je wilt dat ik je help moeten we niet bullshitten. Als ik deel ga uitmaken van een moordcommando moet ik dat weten.’

‘Er wordt niet vermoord,’ zei Danny. ‘Tenzij iemand me dwarszit.’
‘Moet ik me nou beter voelen?’ zei Triggs. Zijn adem piepte.

Danny negeerde de opmerking. ‘Zijn naam is Spud. Ik heb hem hier een week geleden achtergelaten. We hadden samen een op gedaan. Hij raakte zwaargewond in een vuurgevecht. Ik moest een punctie in zijn borst maken en hem achterlaten bij een paar Rode Kruis-artsen op het vliegveld. Ik weet niet waar ik hem kan vinden, maar ik ga niet zonder hem weg uit Eritrea.’

‘Schattig hoor,’ mompelde Triggs. Zijn schorre stem klonk niet veel harder dan een gefluister.

‘En jij krijgt je geld niet,’ voegde Danny eraan toe, ‘als je me niet helpt om hem te vinden.’

Triggs zei niets. Hij reed een brede, drukke verkeersweg op. De andere auto’s schitterden verblindend in de middagzon en in de verte golfde het asfalt in het hittewaas.

‘Die op,’ zei Triggs ten slotte, ‘was dat voor het Regiment?’

‘Ja.’

‘Kun je er wat meer over vertellen?’

‘Het was een hunter-killermissie.’

Triggs knikte alsof hij daar alles van wist. ‘Maar jongen, als die Spud van het Regiment is, waarom kom jij hier dan alleen naartoe? Dat is toch onzin? Waarom hebben de jongens van het 22ste hem dan niet opgehaald? Of zijn de dingen veranderd sinds mijn tijd in Hereford?’

Danny dacht een ogenblik over de vraag na. Waren er dingen veranderd? Dat wist hij niet. Maar hij wist wel dat hij en Spud deel hadden uitgemaakt van een operatie die veel mensen liever geheim zouden houden, met alle nodige middelen. En de laatste keer dat hij Spud had gezien was zijn maat er beroerd aan toe geweest. Hij kon niet lopen, was amper in staat om adem te halen. In een uithoek als deze zou het een koud kunstje zijn om ervoor te zorgen dat Spud nooit meer iets kon zeggen.

‘Vertrouw je ze niet?’ vroeg Triggs.

‘Ik vertrouw niemand,’ zei Danny. En jou al helemaal niet, voegde hij er in stilte aan toe.

‘Wie weet nog meer dat je hier bent, jongen? Heb je iemand over je reddingsmissietje verteld?’

‘Niemand. Ik ben van de netwerken af.’

Triggs hield zijn hoofd scheef, alsof hij wilde zeggen: dat dacht je maar.

‘Het Rode Kruis, zei je?’

Danny knikte.

‘Ze hebben een ziekenhuis in Asmara. Ik neem aan dat je dat al gecontroleerd hebt?’

‘Daar is hij niet.’

‘Dat begrijp ik, jongen,’ zei Triggs. ‘De ngo’s hier hebben liever niks met de overheid te maken. En aan een gewonde Britse militair die onaangekondigd aan komt zetten hebben ze helemaal geen behoefte – dan zouden ze de hele dag Eritrese ambtenaren over de vloer krijgen en hun werk niet meer kunnen doen. Hij zal niet in een officieel ziekenhuis liggen.’

‘Waar hij níét is, interesseert me niet.’

‘Rustig, jongen. Als je mijn gevoelens kwetst, zou ik wel ’s kunnen besluiten om je niet te helpen.’ Triggs haalde nog een heupfles tevoorschijn uit een ander opbergvak en nam een slok. ‘Die Rode Kruis-dokters zijn goeie kerels. Niet de types die een gewonde aan zijn lot overlaten, wat het hoofdkwartier ook zegt. Als hij nog leeft, denk ik dat ze hem hebben opgesloten, ergens op een veilige plek waar de autoriteiten hem niet kunnen vinden.’

‘Maar hoe vinden wij hem dan?’

‘Aan de oostkant van de stad is een crematorium. Daar kun je het best beginnen.’

Danny keek hem dreigend aan. Triggs haalde zijn schouders op. ‘Ik zeg wat ik denk, jongen,’ zei hij. ‘Dus wat spreken we af?’

Danny trok zijn portemonnee en haalde er een dik pak Amerikaanse dollars uit. ‘Drieduizend,’ zei hij. ‘De andere helft krijg je als Spud op het vliegveld is.’

‘Geef die andere helft maar aan mijn dochter in Londen. Ik zal je haar adres geven. Maar zeg niet tegen haar van wie het is, anders wil ze het niet hebben.’ Hij snoof. ‘Lang verhaal.’ Hij knikte

naar het stapeltje bankbiljetten. ‘Doe maar in het dashboardkastje. Daar ligt ook een welkomstgeschenk voor je.’

Danny opende het dashboardkastje. Er lag een vuurwapen in: een Browning Hi-Power in een leren holster. Danny pakte het pistool uit het kastje, legde het stapeltje bankbiljetten erin en trok het uit de holster. Het voelde goed om gewapend te zijn.

‘Geladen?’ vroeg hij.

‘Anders heb je er niet veel aan, jongen,’ zei Triggs. ‘Maar hopelijk blijven de patronen lekker in het magazijn.’

‘Dus wat doen we eerst? Hoe vinden we Spud?’

‘Een Britse militair met een plastic buis in zijn longen? Zo iemand verstop je niet zo gemakkelijk. Iemand moet hem gezien hebben. En neem van mij aan, jongen, dat de mensen hier erg slecht zijn in het bewaren van geheimen. Als je de juiste figuren kent, kun je bijna alles te weten komen.’ Triggs keek snel naar zijn mobiele satelliettelefoon. ‘Ik zal er een paar bellen terwijl we naar de stad rijden.’

‘Doe dat,’ zei Danny. Triggs bracht een bluetooth-oordop aan, toetste met één hand een nummer in en hield de andere lichtjes op het stuur. Danny keek uit het portierraam. Ze reden over een typisch Afrikaanse snelweg. Anderhalve kilometer voor hen zag hij de daken van de hoofdstad en om hen heen reed een allegaartje van antieke Mercedesen, oude stadsautootjes en gedeukte witte taxibusjes, tjokvol mensen en met hoge stapels bagage op het dak. Aan de kant van de drukke weg liepen voetgangers en een paar mensen hadden vlak bij de verkeersstroom en in de benzinedampen kraampjes opgezet waar ze fruit en goedkope sieraden verkochten.

Danny fronste. Hij negeerde het stemmetje in zijn hoofd dat zei dat het bijna onmogelijk was dat ze zijn vriend zouden vinden. Triggs leek er echter vast op te rekenen, en daar moest Danny het mee doen.

Maar waar was hij? Waar in dit kutland was Spud?

17.00 uur, GMT+3

Spud kon alleen nog ademen. Spreken ging echt niet meer.

Maar toch waren zijn artsen Jack en Ed tegen hem blijven praten. Spud had ontdekt dat dat hun manier van doen was aan zijn bed, en hij begreep waarom: blijf tegen de patiënt praten om zijn gedachten bezig te houden. Want een patiënt met een actieve geest geneest sneller en beter dan een patiënt die aan zijn verwondingen denkt. Spud had lang geprobeerd hun accent thuis te brengen. Scandinavisch, dacht hij. Noors misschien. Ze spraken in ieder geval heel goed Engels. Waar ze ook vandaan kwamen, ze moesten een soort hulpmedewerkers zijn. Waarschijnlijk van het Rode Kruis. Spud wist niet hoe lang ze hem verpleegd hadden – een paar dagen, dacht hij – maar hij wist wel dat hij nog amper een wakend moment had gehad waarin niet een van hen tegen hem had gepraat, en als ze er toevallig allebei waren, praatten ze ook allebei.

‘Je ziet er goed uit, vriend,’ zei Jack.

Ja hoor, dacht Spud ergens diep vanbinnen. Alsof ik de vrouwen van me af moet slaan.

‘Misschien halen we je morgen zelfs van het infuus. Je infectie is een stuk beter.’

Spud keek omhoog naar de infuusstandaard links van zijn ziekenhuisbed en toen naar de canule in de rug van zijn linkerhand. Hij had een dun laken over zijn onderlichaam, maar zijn bovenlichaam lag bloot in de hete, vochtige lucht en hij had een rij hechtingen van een centimeter of twaalf naast zijn borstbeen. De laatste keer dat hij ernaar had gekeken, herinnerde hij zich, was de huid eromheen opgezwollen en wit. Nu was de ontsteking af-

genomen, leek hem, maar het zag er nog steeds niet best uit.

Hij rolde met zijn ogen om zijn omgeving te bekijken. Dit was geen ziekenhuis. Het was niet meer dan een keet. Eén kamer met muren van sintelblokken. Eén raam met afbladderende verf op de kozijnen. Krantenpapier voor de ruiten om wat erbinnen was onzichtbaar te maken voor nieuwsgierige blikken. Aan het plafond een tl-buis, die nu en dan, wanneer de generator buiten het liet afweten, knipperde en uitging.

‘Zodra je weer kunt lopen,’ kondigde Ed aan, ‘en dat zal niet lang meer duren, kan de katheter eruit.’ Spud kon nog net de doorzichtige zak vol donkergeel vocht aan zijn bed zien hangen.

‘Geloof me,’ zei Jack, ‘je zult het geweldig vinden om weer gewoon buiten te kunnen pissen.’

Spud glimlachte. Dit waren goeie mensen. Ze hadden niet alleen zijn leven gered, maar hem ook zijn waardigheid laten behouden, door zijn bezwete lichaam te wassen, hem licht verteerbaar eten te voeren en hem zelfs één keer op zijn zij te rollen en te helpen met poepen. En het allermooiste was dat ze geen lastige vragen hadden gesteld. Niet dat ze die niet hadden. In de verwarring van de afgelopen dagen waren er momenten geweest dat ze kennelijk hadden gedacht dat Spud sliep. Hij had flarden van gefluisterde gesprekken opgevangen.

We kunnen hem hier niet veel langer meer houden...

Hij is een Britse militair... een gemakkelijk doelwit voor militantengroepen...

Als iemand hem vindt...

We hebben tegen te veel mensen gezegd dat we hem verplegen...

Wat doen we als er een praat...

Om niet aan de pijn in zijn borst te hoeven denken had Spud uit hun gefluisterde gesprekken opgemaakt dat hij nog steeds in Eritrea was, waar Danny Black hem had achtergelaten. Dat de twee artsen hier familieleden hadden die niets van hun privé-patiënt afwisten. En dat ze het zo wilden houden.

Spud vroeg zich af of hij al zou kunnen lopen. Bij de gedachte alleen al trok hij een grimas. Het was alsof zijn artsen hadden ge-

raden wat hij dacht, want Jack zei meteen: ‘Kalm aan maar, vriend. Nog even wachten.’

Hij keek hen dankbaar glimlachend aan. Aan de ene kant vond hij het verschrikkelijk dat hij van deze twee mannen afhankelijk was. Aan de andere kant was hij blij dat ze er waren. Hij kneep zijn ogen dicht en het volgende moment doezelde hij weg.

Hij werd wakker van het geluid van een voertuig. Eerst dacht hij dat het deel was van een droom, maar toen het harder klonk schoot hij wakker en realiseerde hij zich dat er echt een auto aan kwam. Hij probeerde te bepalen uit welke richting. Het geluid leek naar de raamkant van de keet toe te komen. Spud wist dat dat ruwweg het oosten moest zijn, omdat het zonlicht daar ’s ochtends vroeg feller was.

Met zijn verwarde hoofd probeerde hij erachter te komen waarom hij zo ongerust werd van het naderende voertuig. Het was tenslotte maar een auto. Maar een paar seconden later beseftte hij dat hij de hele tijd dat hij hier had gelegen geen enkele auto had gehoord. Nu hij erover nadacht, had hij helemaal niets buiten gehoord. Geen stemmen, geen dieren. Niets.

Dus wie kwam er dan nou verdomme aan?

Dat vroegen Jack en Ed zich kennelijk ook af. Ze keken elkaar nerveus aan.

‘Doe het licht uit,’ zei Jack. ‘Dit is maar een keet. Als ze denken dat er niemand is...’

Nee! schreeuwde Spud in gedachten. Het is dag... waarschijnlijk kunnen ze niet eens zien dat hier licht brandt... maar als er iemand kijkt zal die wél zien dat je het uitdoet... dan bevestig je alleen dat hier mensen zijn.

Maar er kwam slechts een zacht gekreun uit zijn mond.

‘Maak je geen zorgen, vriend,’ zei Ed gemaakt opgewekt. ‘Waarschijnlijk is het niets.’ Hij deed het licht uit en sloot de deur aan de binnenkant met één grendel.

Spud voelde dat hij zweette. Hij probeerde zijn benen te bewegen, maar er ging een pijnschok door zijn bovenlichaam en hij viel terug op zijn matras.

Buiten stilte. De auto was gestopt. Spud probeerde te schatten hoe ver van de keet vandaan. Lastig te zeggen, maar het moest een meter of twintig zijn, dacht hij. Hij voelde zijn hart in zijn keel kloppen. Ingespannen probeerde hij te horen wat er buiten gebeurde.

Een portier werd dichtgeslagen. Jack en Ed stonden met hun rug tegen de muur aan weerszijden van het raam.

Er gingen vijfenveertig seconden voorbij. Spud zag een schaduw over het met krantenpapier verduisterde raam glijden.

Twintig meter, vijfenveertig seconden. Dat klopte niet. Niemand liep zo traag. *Hij loopt om het gebouw heen*, schreeuwde de stem in zijn hoofd. *Controleert of er uitgangen zijn...*

Maar Jack en Ed stonden aan weerszijden van het raam en ze hadden niet eens de schaduw van de nieuwkomer gezien.

Spuds ogen gingen heen en weer in de kamer, keken uit naar iets, wat dan ook, wat ze als wapen konden gebruiken. Op een metalen stellingkast links van het raam zag hij een bruine kartonnen doos met medische voorraden. Hij wist dat er ook naalden in zaten. Je kon er niet veel mee beginnen tegen een pistool, maar het was beter dan niets. Hij verzamelde al zijn krachten en probeerde het woord 'naald' uit te spreken.

Hij kon niet meer uitbrengen dan een zo goed als onverstaabaar gefluister.

Maar in zijn gedachten brulde Spud bevelen die niemand kon horen. Degene die ons zonet heeft gevonden kan gewapend zijn... Pak een paar naalden... Ga er aan weerszijden van de deur mee staan... steek ze degene die het eerst binnenkomt in zijn lijf en pak zijn vuurwapen af...

De twee artsen deden niets. Ze zagen eruit alsof ze met ingehouden adem wachtten tot er iets zou gebeuren.

Sta daar niet zomaar te staan! Goddomme! Blijf daar niet staan...

Er gingen tien seconden voorbij.

Twintig.

Ten slotte werd de deur met een hard, scherp geluid ingetrapt.